

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΗΤΟΥ

Μία εκλογική φάρακα του 'Αγγελή Βήτου στα χωριά της 'Αττικής. 'Όπου ο 'Αθηναίος φάραξ μασκάρωνται ο Γενναδίου. "Ζέξα, ρε Κόλια!" 'Η φάρακα που έφτιασε ο ΄έναν κατανή της 'Ομονοίας. 'Ο γέρο Μπίζος και τ'ατοιχωμένο σπίτι. Τά κερματίζα που χερώνουν. 'Ο νεοτίμωτερος κότερουν του κόρμου. 'Ο Βήτος στο Σύνταγμα. 'Η φάρακα του θανάτου. κτλ.

Ε προηγουμένο φύλλο διαγομαγήσαμε έναν νοστήματα παλαιά φασέρ των 'Αθηνών, τον 'Αγγελή Βήτο. Προσθέτουμε σήμερα μερικά από τα φωριότερα ανέκδοτά του.

Μετά τον άτυχη πόλεμο του 1886, είχε λέσει η κυβένησις Δηληγιάννη και την διαδέχθηκε η διαβατική κυβένησις Βάλθη, και αυτή η κυβένησις Χαρολάου Γαρολάου, η οποία ένηργησε και τις έλογίες. Τά γεγονότα του 1886 και η θλιβερές τους συνέπειες είχαν διαταράξει τα πνεύματα και η Δημοκρατίας ιδέες κατατασσάσαν θλιώνα έδαφος. 'Αντιπρό-

σωποι των νέων ιδεών ήταν ο περιφημος δημοκράτης Ρόζκος Χοϊδάς, και έπειτα απ' αυτόν, ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος, ο οποίος με τέτοιο προγραμμα ήθελε από την Εφορία στας 'Αθήνας γιά να πολιτευθί.

Στην προτελευταία, στον Πειραιά και στο Λαύριο, η έποψηφιότης του Γενναδίου έγινε δεκτή από το πλήθος με άρεστο ένθουσιασμό. Στις 'Αθήνας σινοικίες, όπου ζάθε μέρα εξαγομάσε λόγους, μαζεύονταν πολύ κόσμο, που τον φαιροζοτάσε και τον ζητοκράταζε.

Δέν έπαρε, λοιπόν, καμιά αμφιβολία ότι στα τρία κέντρα που άνηγόμασε ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος θα έβογαν βουλευτής από τους πρώτους. 'Η βεβαίωσις αυτή άνηργήσε τους παλαιούς πολιτευομένους της 'Αττικής, τους «'Αττικάρους», όπως έλέγονταν τότε.

—Αυτός ο Γεννάδιος μάς ζάλασε τη μανόστρα... είπε ένας 'Αττικάρους, και πρότεινε να λάβουμε τά μέτρα μας...

Έστρεψεν λοιπόν η άπολιτιστική, αντί πώσης φησίαις, από τη Βουλή ο νέος αντίπαλος, που ήταν και τρομερός οήτορας. Οι 'Αττικάρους καταλάβαιναν ότι ήταν ένας άσχημ πρώτος μεγέθους, που θα τους σζέλαζε με τη λάμψη του.

'Ο πολυμήχανος Βήτος ανέλαβε τότε να ζαταρώσει τον 'Αναστάσιο Γεννάδιο.

—'Ηουζάστε, είτε ο ΄ένα πολιτικό σαλόσι, ζι' έγω θα του την φέρω!...

Στην 'Αθήνα και στον Πειραιά καμιά ζαταρωσιά δέν ήταν δυνατό να πάσει, γιατί η μορφή του Γενναδίου ήταν πασίγνωστη. Δέν έμνε λοιπόν στον Βήτο άλλη σπηγή, γιά να παίξει την εκλογική κομοδιά του, παρά οι αγροτικοί δήμοι της 'Αττικής. Στους χωριούς πληθυσμούς η νεοερωτιστές ιδέες του Γενναδίου δέν είχαν καμιά διάδοσι και ο ίδιος ήταν έντελως άγνωστος. Έξεί λοιπόν ο Βήτος ανέλαβε να τορπίλισει τον εισηγητή των δημοκρατικών άρχών.

Φόρεσε σταχιά ρεντιζότα, ήθια μ' έκεινη πού φορούσε ο Γεννάδιος, έβαλε στο ζεφάλι του ήθιοι ζουμάτσος ψηλά καπέλλο, όπως έδειχνε, άνασχορως ψηλά τα ποστάκια του και ζόλησε στο δέξι του μάτι ένα ποστάκι.

'Η μεταμφίεσις ήταν άπαράλληλη. 'Ανάγκη να πούμε ότι σ' αυτό βοηθούσε τον Βήτο και το ανάστημά του και η ζάλαρη άμοιότης που συνέπεσε να έχη με τον Γεννάδιο. 'Ετσι λοιπόν μασκάρωνέτος ο 'Αθηναίος φασέρ και συνοδεύομενος από κερματίζες φίλους του, μνημόνευσε στην κωνομία του φάρασα. Ξεζίνησε ένα πρού από το κερματείο της Νεαπόλεως να περιουδύει τα χωριά της 'Αττικής.

Σι κάθε χωριό ο Βήτος έβαζε μία χηποδσαν τις κατάνες και όταν μαζεύονταν άρετοί χωριού, ανέβαινε σ' ένα τραπέζι και αλιόσε, τάχα ότι ήταν ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος. 'Εδινε στη φωνή του 'Αγγλιζουσα προφορά και στην όλη του έμφάνισι ένα είδος περιφρονητικής έτεροφωσις, γιατί ήξερε ότι αυτά θα πείραζαν τους χωριούζο στο φίλοτιμο. Και έλεγε, ότι ένόμιζε πως θα μπορούσε να τους διασώσει, φροντίζοντας όπως να μη το παρακάμει τά άνακαλυφθία. Παράδειγμα ο άξιόλοφος λόγος του στο Λιάσει, αλλιζάει :

—Θά γνωρίζετε, βεβαίως, συμπολίται, ότι αι 'Αθήνας και ο Πειραιές θα με άναδείξουν πρώτον βουλευτή. Και μόνον αι ψήφοι των δύο αυτών μεγάλων πόλεων μου είτε άρετά διά την έπιτυχία. Δέν έρχομαι, λοιπόν, προς τώμας διά να ήρησό ψήφους. Έρχομαι, ως εκ περισσοού, να σας είπω, ότι εάν θέλετε να έπιστημωθώσι τά γενικά της Χώρας συμφέροντα, ψηφισάτε με. Έγω δέν ζατόκομαι εις τό ζήλοπιδον των λοιπών πολιτευομένων της επαρχίας. Οφτε ζουματίζοσι, οφτε ζουματίζοσι θέλω να έγω. Αλλά τά θεοφύ μωροπολιτικόν, μασαγαράμα, άνάξια της ήρηλης πολιτικής. Σας λέγω εκ των πρώτων ότι με τά προσωπικά σας ζήρηματα την πόρτα μου θα την εφίρτε κλειδωμένη με έπά ζλειδιά. Είς τό σπίτι μου να μη τολμήσω να ζατήση κανείς δι' εμπεδόν του! Μόνον εις τά γενικά του τόπου συμφέροντα θα με εφίρτε σύμφωνον και πρόδημον. 'Όσοι συμφωνείτε με τάς ιδέας μου ψηφισάτε με, όσοι όμως έχετε αντίθετον γνώμηνα να μου δώσετε μαζοφ μου είτε άδιάφορον. Είπα και Ελλάδα!

Και έφυγε απ' τό χωριό. Και οι χωριούζοι έσχολιζάν :

- Τ' άκουσε, οέ Μελίτη ;
- 'Αμ', τον άκουσα, οέ Κόλια, τον ψηλοκαπελλοδούμου !
- Ζέξα, οέ, ζέξα τό μεζεδέβηχη!...

Και οι χωριούζοι της 'Αττικής, που ήταν συνηθισμένοι να θεωρούν το σπίτι του βουλευτή για δικό τους, να στρέβουν ταίγαρο στο σαλόσι του και να τον έχουν έτοιμο και πρόθυμο γιά τις δουλειές τους, άγανακτούσαν τώρα γιά την άγροσύνη, και την Κερματίζα ένθιναν στα μαύρα τον Γεννάδιο. 'Όπως γράφει έφημερίς της εποχής, «ο 'Αναστάσιος Γεννάδιος έπήγη εις μαύρον τέρας, από του οποίου καμιά σπογγαλειυτική μηχανή ήδύνατο να τον άνασούρη!...».

Και έτσι, στο μέτρομα των ψήφων, ένώ η 'Αθήνα, ο Πειραιές και το Λαύριον είχαν γεμίσει την ζάλη του από άσπρα, στους αγροτικούς δήμους δέν βρήθηκε ούτε μιά ψήφος λευκή. Στην εξέλεγει τον εκλογών, ο Γεννάδιος υπέβαλε έντοσιαν έναντιον του άποτελέματός της 'Αττικής και ζαρκατήσε την πράξη του Βήτου πλαστοποιοσάσει. 'Η λέξις ήταν δική του και από τότε άποθησαυρίστηκε στη «Συναγωγή νέων 'Ελληρικων λέξεων, πλασθεισών εκ λεγιών», του Σ. Κομνανούδη.

'Ετσι λοιπόν η φάρασα του 'Αγγελή Βήτου δέν είχαν μόνον διασποδαστικά άποτελέσματα, αλλά και συνέπειες σοβαρές, αφού απέλεισαν από την 'Ελληνική Βουλή έναν από τους δυνατώτερος οήτορας της νέας 'Ελλάδος, άνδρα με τόλημη και άξια πολύ μεγάλη.

'Ο θόρυβος που έγινε από τό γεγονός αυτό, δέν συγκίνησε τον 'Αγγελή Βήτο. Αυτός ήταν ικανοποιημένος γιά την έπιτυχία του και την έπιτυχία της. 'Αργότερα μόνον μετανοήσε γιά ότι έκανε.

—Και έξακολούθησε τ' άσάτις του ο Βήτος. Κάθε τί που θα έδλεπε, του γεννούσε την ιδέα μιάς φάρασα και δέν διάσταζε να την βάζη οέ πράξι.

—'Αγγελή, γιατί δέν γράφεις κομοδιές ; τον ρώτησε μιά μέρα ο Παντόπουλος, που ήταν φίλος του.

—Καλότερα οφτα με γιατί δέν ανεβαίνω ο ίδιος στη σπηγή, άπάντησε ο Βήτος γελόντας. Νό γράφω, βαρείμα. Μά και γιά ήθοςμιάς γράφομαι θα ζουμαζόμουνα. Μ' άρέσει να παίζω εκ του φουφού. 'Ετσι πετυχαίνω καλύτερα και... γλεντάμε όλοι χωρίς ειατήρια και λοιπά ζουμαζάκια.

'Εναν καιρό ο Βήτος είχε βάσει σημάδι της εύθυμης διάθεσής του τους υπαίθριους ζατανάδες, που ψήφουν στις γωνίες των δρομιών τα Κερματά μαρόνια τους. Στη διαστάφωσι της οδού 'Αθήνας και πλατείας 'Ομονοίας βροσοτάνε για χρόνια ο γέρο Μπίζος, πασίγνωστος στους Ξενοήτηδες, από των οποίων κερματίζα και μεγάλοι άγόρασαν τά ζατανάτα τους. Τόν είχε σαυρίσει και ο Θείος 'Αλνινός.

'Ενα θρόνι, λοιπόν, τον πληραίο ο Βήτος και ένα μωλοσε μαζύ του, έδωσε στο ένα πόδι της φουφού ένα σπάγγο, του οποίου την άλλη άκρη είχε δέσει στη ροδα μιάς άμαξας, που στάθηκε εκεί κοντά.

'Ο Ηπειρωτής ζατανάς ήταν θεροκόρητος : Επιστενε στα φαντάσματα και τις ιδέες του τις έμπειστέονταν στον Βήτο, ο οποίος, γιά να διασποδάξη, ζαμωνόταν ότι τις πιστενε. Μάλιστα ο Βήτος του δηροτάνε τέρατα και σημεία, που συνέβαιναν άφρα σ' ένα σπίτι, κοντά στο Παλιό Θέατρο, όπου τα φαντάσματα άφρασαν μιά νύχτα τα έπιπτα να τά πέτασαν στους δρόμους, όπου τά κερματίζα του έστησαν μιά άλλη νύχτα γουφά και άλλες τέτοιες κότερες...

'Ο άφελής ζατανάς άκωνε κατάληρητος τά παρανόθια αυτά, που ο Βήτος τα δηροτάνε με πολλή σοδαφοροσμία. 'Εξαφρα, τό άμείζε ξεζίνησε και τράβηξε τη φουφού.

—Μπρέ ! τά φαντάσματα, γέρο Μπίζο, μάς πλάζωσαν!... φώναζε ο Βήτος. Τά σταχέζα!...

'Ο ζατανάς έδλεπε τη φουφού του να φεύγη, σαν να την είχε άρπάξει δίνωμας άσπητη.

—'Αγε μου Κοσιά ! φώναζε ο εσθεής 'Ηπειρωτής, τρέζοντας πίσω της και στανωκομωμένος.

'Αξαφρα μίος κατάλαβε τι συμβαίνεαι, αλλά ο 'Αγγελής Βήτος ζάθηρε στο σκατάδι της γενομάτης οδού Λεωφόρου.

'Εργάσαμε οέ περιμωμένο τεύχος ότι έστρεψ' από χρόνια, ο Ζυγομαζιάς, 'Αττικάρους και αυτός, διότιών τον 'Αγγελή Βήτο άστυνομο στο Λαύριο. Έξεί τον βρήκε κάποτε ένας άπειστομωμένος της «'Ακροπόλεως», ο οποίος περιγράφει φωράτι τη συνάντησι του με τον 'Αθηναίο φασέρ :

«Έβλεπε εκραγή εκεί — γράφει — ατεργία έργατών. 'Η «'Ακροπόλις» με έστειλε να παρακολούθησι την άπεργία και η χαρά μου ήπιήσε μεγάλη, όταν εβήκα εις τό Λαύριον των φίλων μου Βήτων. 'Αλλά και αυτός, όταν με είδε, έβγαθ υπερβολικά. Είς την έρημον αθήνη δέν έδλεπε συχνά 'Αθηναίους. Με εκάλισε να προγεματισόμεν. 'Ασταξός

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένας χαρακτηρισμός του κ. Θ. Συναδίνου. Ο κ. Κουτσουγιαννουπέδης...πετακτρός! Ο Κωνσταντίνος στο Μπιζάνι. Η φρενίτεια της γρηάς. Τε έδειξαν ή κευρευνές. Ο Κωνσταντίνος, ε Βενιζέλος κι' ε Ήπειρώτης χωριάτης. Γιατί ήσαν νέστιακ τα καπνά του κτλ. κτλ.

κ. Γεωργιος Τραζάκης, άνωτερος τότε τραπεζιτικός υπάλληλος, ήταν ήταν δημοσιογράφος, δέν χώνεψε τίς...Τράπεζες.

Μιά φορά, λοιπόν, τή Μεγάλη Παρασκευή, που παρακολούθησε έναν επίταριο των Άθηνών μαζί με τον κ. Κωνστ. Καλαμάρα, νομάρχη σήμερα Άζαίας, είδεν ότι ή λιτανεία στάθηκε στην πλατεία που είνε μπρός από τήν Έθνην Τράπεζα, για νά ψαλλήθ όρησις.

—Τί, για τήν Τράπεζα κάνουν όρησι; φώτισε ο κ. Καλαμάρας.

—Ναί, του άπάντησε ο κ. Τραζάκης. Για να...υποστήσουν ή μέρες της... *

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Θεόδωρος Συναδίνος περιούσε μία μερα, πρό όλων ετών, μαζί με τό παιδικά του, τό Νίκο, μπρός από τό ιατρογείο των Έσπεριών, όπου ήσαν μαζεμένοι διάφοροι φτωχοί και τους μοράζανε βοηθήματα για τό Πάσχα. Ήταν Μεγάλη Βδομάδα.

—Τί είνε αυτό, πατέρα; ορώσης ο μικρός. —Οί φτωχοί, παιδι μου, του άπάντησε ο κ. Συναδίνος, που είνε άποροι.

—Καί οι πλούσιοι τί είνε; —Οί πλούσιοι;... Πεπορωμένοι!... *

Νά ένα Πασχαλινό τραγούδι του κ. Κουτσουγιαννουπέδη, διεθυντό το σήμερο του Ιατρογείου της Γεωργίας, δημοσιευθέν πρό ετών στο «Περιόδιον» της Αζωπόλεως, με τό ψευδώνυμον «Χί-Κού»:

Χριστός Άνέστη, μάτια μου, έλα ν' άγαπηθούμε, άσε τό μίσος και γλυκά έλα νά φιληθούμε. «Χριστός Άνέστη», μάτια μου, ψάλλουνε καθ' όμιλους, άκουσες τ' είπεν ο Χριστός: «Νά άγαπάτ' άλλήλους. Έλα νά έφορμώσουμε τήν θεία έντολή, είν' ή άγάπη άνοστη χωρίς γλυκό φιλί.

και μπαμπούνια παρετέθησαν, και ό Βήτος, κατά τό γένμα αυτό, έλησμόνησε τον φαρσό. Ένω όμως εξεκοκάλιζανεν τά μπαμπούνια και έποτιζανεν αυτά με κρασί Μαραθίνος του Σκοζέ, αίτηνης ηκούσθησαν πυροβολισμοί και ό άστεινομός κλητήρ, εισελθών, άνεκοίνωσεν εις τον άστεινόμον ότι οι έγγάτια των δύο έταρειών εσεταζόντο μεταξύ των. Εσπράθησαν διά νά τρέξω εις τόν τόπον της συμπλοκής. Ο Βήτος όμως με συνέλαβεν από τόν βραχίονα και μου είπε:

»Κάθησε κάτω, άδελφέ, νά ήμνε. Δέν άξίζει ν' άφήσουμε έναν τέτοιο σπουδαίο άσταζό γ' αútης τις παρανομίας... *

—Μά δέν άκούς; σκοτώνονται έξω και σύ, που είσαι άστεινός, μένεις άπαθής! του είπα.

—Ω, άδελφέ, δέν τους αφήνεις νά σκοτώνονται. Μήπως τους περιέλαβα μετρημένους, για νά τους παραδώσω στους... *

»Έξεκοκάλισμα τό φαρσοπί. Ο άστεινός έννοησε καλύτερα από κάθε άλλον τόν νόσημον με τόν όποιον είχε νά κάνει. Όλοι αυτοί οι πυροβολισμοί ήσαν άπλοτάστα και παρανομήζας (δηλαδή μία απόφαση). Κανείς, ούτε έφρονείθη, ούτε έπληρώθη.

Η ίδιουσυγγρασία του Άγγελή Βήτου δέν ήταν για τήν άστευοική ύπηρεσία. Γρήγορα ή ψυχή του έννοτάγησε τήν Άθήνα, τις κρυφές τσάδες της Πλάκας και τους φίλους του. Ένα πρωί, λοιπόν, άφησε μάγκαρα τό άστεινομικό κατάστημα του Λαογίου, μπής στο τρένο και φανερώθηκε στην πλατεία του Σύνταγματος, όπου ξανάβη τις δόξες του και όπου ένενετέτο διαρκώς νέες φάσεις.

Ένα βράδυ οι θαμώνες του Ζαχαράτου έπληρωφορήθησαν τόν θάνατό του.

—Ο Άγγελής ο Βήτος πέθανε από συγγολή!

—Αυτός; Άδελάτων! Κάποια φάρα έχει σαρωσει του Χάρου, είναι όλοι.

Και όμως, εκείνο τό χειμωνιάτικο βράδυ είχε σβήσει για πάντα ένα από τά πιο χαριτωμένα πνεύματα της Άθήνας.

Όταν εξακολουθούσε ακόμα ή επίθεση του Έλληνικού στρατού κατά του Μπιζανίου, ο βασιλεύς Κωνσταντίνος, διάδοχος τότε, καθώς γύριζε από τις προφυλακές στο Στραταρχείο, μία έθνην όβίδα έσπασε τόσο κοντά, που λίγο έλειψε νά τόν σκοτώσει!

Τότε ο Κωνσταντίνος θυμήθηκε πως τό πρωί, στο ίδιο μέρος σχεδόν, συνάντησε μία γρηά που μάζερε ξύλα, ή οποία τούς είπε, χωρίς νά γνωρίζει σε ποιός άποτινείται, νά γυρίσουν πίσω, γιατί μπορεί νά τους σημάη κακό μεγάλο.

Αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στον Κωνσταντίνο και διάταξε νά σταλούν δύο στρατιώτες νά βρουν τή γρηά και νά τήν φέρουν μπροστά του. Πράγματι, σε λίγο οι στρατιώτες βρήκαν τή γερωνισσα και τήν ώδήγησαν πρό του Κωνσταντίνου, παρά τις διαμαρτυρίες της και τις φωνές της.

—Τί λέτε, χωριάτι μου, έλεγε στους στρατιώτες και στους άλλους άξιωματικούς. Έγώ έκανα μάγια;... Έγώ είπα κακό λόγο για κανέναν... Έγώ πάντα για καλό φροντίζω... Άφήστε με, παιδι μου, νά φύγω, και με περιμένε ο άνδρας μου και τά παιδιά μου... *

Ο Κωνσταντίνος άκουσε τις φωνές της και της είπε:

—Μή φοβάσαι, γερωνισσα, και δέν θά σού κάνουμε κακό... Ήθελο μονάχα κάτι νά σε πρησώ. Για πέρσσε μέσα σε τούτο τό δωμάτιο... *

—Δέν έκανα κανά κακό, κατεπάνε! φώναζε ή γρηά.

Τότε κάποιος της είπε νά ιλιθιά πιο σιγά, γιατί βρίζατε μπρός στο Λιάδοχο.

—Μά! τί είνε ή γρηά. Η άφεντιά σου είμαι ο Λιάδοχος! Συναπάθι με... δέν σε γνωρίζω... Μά και πάλι δέν είπα κακό. Ό,τι είπα τό πρωί, για τό καλό σας τόπα... *

—Καλά, τό ξέρω, της είπε ο Κωνσταντίνος. Πες μου όμως, γερωνισσα, πέσανε άλλοτε Τουρκικές όβιδες στο μέρος εκείνο, που μάς συνάντησε;

—Όχι.

—Τότε πως τό ήξερες, ότι μπορούσε νά μάς σημάη κακό;

—Διάδοχε και βασιλιά μου, του είπε τότε τρέμονα όλη ή γρηά, αυτό τό κατάλαβα άπ' τις παληκοφρονές.

—Τις παληκοφρονές;

—Ναί, άπ' τις παληκοφρονές. Έκεις εδώ στην Ήπειρο, άμα ίδουμε τις παληκοφρονές στα καλά καθούμενα νά χαλάνε, άξαφνα, τόν νόσημο, όπως κάποτε προηθές στην Ψηλοράχη, άπέσσε λέμε πως κάποτε κακό θά σημάη, και για τούτο σας είπα νά γυρίσετε πίσω.

—Και δέν έπρεσε, είπες, άλλοτε όβιδα σ' αυτό εκεί τό μέρος;

—Όχι.

—Πηγαίνεις τακτικά εκεί;

—Πηγαίνω πότε έγω, πότε ο Γιάννης, τό παιδι μου, και πότε τά κορίτσια μου και μαζέρονεν ξυλαράκια... Άλλά όβιδα δέν άκούσαμε πότε εκεί πέρα.

Τότε ο Κωνσταντίνος, γελώντας, είπε στους άξιωματικούς του:

—Καλό θά ήτανε, εν τωαυτή περιτύπωση, νά πάρουμε και μία παληκοφρονία στο...Έπετέλιο μας!... *

Άλλη μία φορά πάλι, που είχε πάει και ο Βενιζέλος στο στρατόπεδο τόν Ιωαννίνων, εκεί που περιπατούν με μέρα μιλώντας με τόν Κωνσταντίνο, συνάντησαν ένα γέρο Ήπειρώτη χωριά.

—Τά παιδιά (οι στρατιώτες) βιάζονται νά μπουν στα Γιάννενα, τους είπε αφέλεστατα, χωρίς νά τους γνωρίζει, ο χωριάς.

—Έχεις όραχο, του άπάντησε ο Κωνσταντίνος, αλλά κι' αυτό δέν θ' άρρήση νά γίνη.

Ο χωριάς πήρε θάρρος και στάθηκε, σαν κάτι νάθελε άκούει νά πη. Συγγνώμος έβγαλε τήν ματωμένη κτυποσακκούλα του και τήν προσέφερε στον Κωνσταντίνο νά κάνει ταγάρο. Ο Κωνσταντίνος δέχτηκε τήν προσφορά, άφορ και ο χωριάς έδεχθη τό ταγάρο, που τό έδωσε ο βασιλεύς.

Έπειτα ο Κωνσταντίνος προσέφερε ταγάρο και στον Βενιζέλο.

—Εύχαριστώ! του είπε ο πρωθυπουργός. Θά στείρω ένα ταγάρο άπ' τήν κτυποσακκούλα, γιατί ο κατόνος του φίλου μας από δω που γανφατα πολύ καλός, είνε έξ των άριτών.

—Όχι, δέν είνε από τόν Άριστο, άπάντησε ο χωριάς. Είνε από τό δικό μου τό χορράφι, που τό κορίτσι κάλε γρόμο με τόν γιδών μου τήν κοριά και για τούτο είνε καλός... *